

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně Mgr. Hany Janotové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **Wakena Invest s. r. o.**
sídlem Na Folimance 2155/15, Praha 2
zastoupená advokátem Mgr. Jiřím Šlencem
sídlem Velké náměstí 148, Hradec Králové

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 12. 2025, č. j. 232875/25/5300-21441-712906

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Finanční úřad pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně“) žalobkyni, která vykonává činnost agentury práce, třemi dodatečnými platebními výměry ze dne 6. 8. 2025, resp. 7. 8. 2025, doměřil daň z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíců červenec až září 2022 a uložil povinnost uhradit penále z doměřené daně. Odvolání žalobkyně proti těmto dodatečným platebním výměrům žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 1. 12. 2025, č. j. 232875/25/5300-21441-712906, zamítl a dodatečné platební výměry potvrdil.

2. Daňové orgány dospěly k závěru, že žalobkyně nesplnila hmotněprávní podmínky podle § 72 a § 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“) pro přiznání nároku na odpočet DPH z přijatých zdanitelných plnění od společnosti DEVELOPMENT INDUSTRIES a. s., v likvidaci (dále jen „společnost DI“) které měly podle daňových dokladů spočívat v přijetí služeb podle smlouvy o poskytování služeb ze dne 1. 1. 2021. Žalobkyně sice předložila daňové doklady, neprokázala však, že by se deklarovaná plnění fakticky uskutečnila.
3. Žalobkyně deklarovala, že plnění měla spočívat v tom, že jí společnost DI vyhledala a dodala pracovníky, převážně ze zahraničí, vyřídila jim víza, našla ubytování, zajišťovala dopravu do zaměstnání, kontrolovala jejich docházku, vozila jim výplaty a jiné dle potřeby, přičemž žalobkyně tyto pracovníky přidělovala k výkonu práce ke svým odběratelům.

Žalobní body

4. Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu. Navrhuje, aby soud zrušil jak rozhodnutí žalovaného, tak dodatečné platební výměry správce daně.
5. Do textu žaloby nejprve překopírovala celé znění jejích odvolání, jen s minimálními úpravami a doplněními. K doslovně zopakované odvolací námitce, že vyslechnutí pracovníci smluvních partnerů, u kterých žalobkyně umisťovala zaměstnance k výkonu práce, nemohli vědět, kdo je S. P. st. a ani neměli důvod se o to zajímat, doplnila námitku, že zde existuje jedna výjimka. Tou je výslech J. K., který vypověděl, že se s panem P. st. asi dvakrát setkal a jednali ohledně žalobkyně. Tento svědek podle žalobkyně znevěrohodňuje výpověď pana P. st., o kterou se opírá správce daně.
6. Dále do převzatého textu odvolání doplnila sdělení, že v rozhodné době v ČR pracovalo množství zahraničních pracovníků, které k výkonu činnosti dodávali tzv. bossové, se kterými neexistovaly žádné smlouvy a oficiální vztahy, kterým se vyplácely odměny hotově bez účetních dokladů. Pokud by se tímto způsobem chovala i žalobkyně, pak by nebylo daňové kontroly a dodatečných platebních výměrů. Protože se však žalobkyně chovala poctivě a v souladu se zákonem, vystavila se perzekučnímu jednání správce daně.
7. Na závěr převzatého textu odvolání doplnila sdělení, že je ze zákona nepřipustné, aby si pracovní agentury mezi sebou převáděly pracovníky a za takové převody si vzájemně fakturovaly. Žalobkyně se proto obracela na jiné osoby, které byly schopné zajistit pracovníky a které zákazu fakturace nepodléhaly. Takovou osobou byla nejprve společnost ElDopa trans s. r. o. a následně společnost DI.
8. Dále již nad rámec textu odvolání žalobkyně uvádí, že se pozastavuje nad tím, že pokud by nebylo zahájeno trestní stíhání pana P. st. v souvislosti se společností DI, u které se nepodařilo vymoci DPH, pak by neproběhla daňová kontrola u žalobkyně. Dále, pokud by správce daně měl pochybnosti ve vztahu k daňovým přiznáním k DPH v roce 2022 nebo 2023, zahájil by daňovou kontrolu v dané době, nikoliv až poté, co se mu nepodařilo vymoci daň od společnosti DI.
9. Žalobkyně označuje za spekulativní argumentaci, již se žalovaný vypořádal s odvolacími námitkami stran otázky, zda unesla své důkazní břemeno k prokázání faktického uskutečnění deklarovaných plnění – přijetí služeb od společnosti DI. Podle žalobkyně je cílem za každou cenu docílit zaplacení DPH z její strany, neboť se daň nepodařilo vymoci od uvedené společnosti.

10. K poukazu žalovaného, že žalobkyně hradila část služeb v hotovosti, žalobkyně uvádí, že při dodržení zákonných limitů je takový postup v souladu se zákonem a je na smluvních stranách, jaký způsob úhrad zvolí. Způsob úhrad jí nelze přičítat k tíži.
11. Dále namítá, že se žalovaný odvolává na výpověď pana P. st., přikládá tak důvěru a vážnost osobě opakovaně trestané za daňovou trestnou činnost, naproti tomu žalobkyni považuje za podvodníka.
12. K závěru žalovaného, že nebylo prokázáno faktické uskutečnění zdanitelného plnění, namítá, že pokud se žalovaný zabýval pouze vystavenými fakturami, pak skutečně plnění nebylo prokázáno. Na zdanitelná plnění je třeba nahlížet z toho hlediska, že dodání zahraniční pracovníci fakticky existovali, žalobkyně je řádně zaměstnala, umístila je k výkonu práce, odváděla za ně povinné dávky, vyplácela jim mzdy. V žalobkynin prospěch svědčí, že pracovníci společností, do kterých žalobkyně pracovníky umístila, vypověděli, že v nich zahraniční pracovníci fakticky pracovali.
13. Ve vztahu k otázce věrohodnosti vystavených faktur, žalobkyně uvádí, že pánové F. a Š. na nich byli uvedeni jako osoby podílející se na vyfakturované činnosti společnosti DI. Žalobkyně má za to, že není její povinností zkoumat, kdo konkrétně se podílel na činnosti jejího dodavatele. Pro žalobkyni je rozhodující, že služby byly provedeny, což je nezpochybnitelné. Zahraniční pracovníci, které umisťovala k výkonu práce, se k žalobkyni museli nějak dostat, jistě se nehlásili sami. Žalobkynina jednatelka logicky objasnila způsob, jakým se pracovníci k žalobkyni dostali. Na tvrzení jednatelky, že na shánění pracovníků neměla kontakty a kapacity, není nic neobvyklého. Nadto se jí v roce 2019 narodila dcera, měla tak jiné starosti než shánět zahraniční pracovníky.
14. Ve vztahu ke smlouvě o spolupráci žalobkyně uvádí, že její jednatelka paní P. D. při výsledku uvedla, že původně byla dne 1. 4. 2019 uzavřena písemná smlouva o spolupráci se společností ElDopa trans s. r. o. Od 1. 1. 2021 smluvní vztah přešel za stejných podmínek na společnost DI. Nicméně formálně nebyla provedena změna smluvního partnera. Spolupráce s původním dodavatelem byla do konce roku 2020 fakturována stejným způsobem jako v nyní dotčených zdaňovacích obdobích. Zákon nestanoví, že by příslušný typ spolupráce vyžadoval uzavření smlouvy v písemné formě, postačí forma ústní.
15. Za nestandardní žalobkyně označuje závěr žalovaného vyjádřený v odst. 47 napadeného rozhodnutí.
16. Dále označuje za „zajímavé“, že v měsících před červencem 2022 a od října 2022 důkazní břemeno unesla, zatímco za zcela totožných podmínek jej v dotčených zdaňovacích obdobích neunesla. Namítá, že žalovaný pomíjí, že do 31. 12. 2020 probíhala spolupráce se získáváním zahraničních pracovníků stejným způsobem, jako se společností DI od 1. 1. 2021, přitom danou spoluprací správce daně nezpochybnil. Správce daně rovněž nezpochybnil spolupráci od 1. 1. 2021 do července 2022. Zájem správce daně právě o měsíce červenec až září 2022 má své pozadí, které správce daně nesdělil.
17. Žalobkyně je přesvědčena, že unesla důkazní břemeno k prokázání nároku na odpočty DPH za příslušná zdaňovací období. Jednání správce daně podkládá za perzekuční, neboť správce daně požaduje údaje a sdělení odporující všem zásadám daňového řízení.

Vyjádření žalovaného k žalobě

18. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu odmítl, neboť v ní žalobkyně opakuje odvolací námitky, s nimiž se žalovaný vypořádal. Případně, aby ji jako nedůvodnou zamítl.

19. Uvádí, že daňovou kontrolu lze zahájit kdykoliv v prekluzivní lhůtě pro stanovení daně, aniž by musel správce daně specifikovat důvody pro její zahájení. Pokud jde o poukazy na trestní stíhání pana S. P. st., žalobkyni nebyl nárok na odpočet DPH přiznán pro neprokázání fakticity deklarovaných plnění, nikoliv pro to, že by spolupracovala s později trestně stíhanou osobou. Důvodem pro vydání dodatečných platebních výměrů rovněž nebylo selhání společnosti DI při odvodu DPH. Správce daně provedl v rámci daňové kontroly rozsáhlé dokazování; přihlédl ke všem relevantním skutečnostem.
20. Pokud jde o námitku, že žalobkyni nepřísluší zkoumat, kdo konkrétně prováděl jednotlivé služby, tato argumentace se mívá s rozhodovacími důvody. Žalobkyně sice nemá povinnost kontrolovat, kdo služby za společnost DI prováděl, má však povinnost prokázat to, co tvrdí, ve svých daňových přiznáních. Předložila-li žalobkyně daňové doklady, které odkazují na smlouvu, která neexistuje, a které deklarují výkon služeb osobami, které je nevykonávaly, nelze vzít za prokázané splnění hmotněprávních podmínek. Žalobkyně nebyla dostatečně obezřetná a pro uplatnění nároku na odpočet DPH si neobstarala náležitou auditní stopu.
21. Nedůvodná je podle žalovaného námitka stran svědecké výpovědi pana J. K. (Ani) z tohoto výsledku nelze mít za prokázané, že společnost DI poskytla deklarované služby. Svědek S. P. st. popřel, že by v předmětných zdaňovacích obdobích pro žalobkyni za společnost DI zajišťoval výkon služeb. Výpověď svědka K. s tím není v rozporu. Pan K. sice připustil, že se v jiném časovém období asi dvakrát s panem P. st. setkal, ale žádné jednání s ním nevedl. Současně pan K. vyloučil, že by se v rozhodném období pan P. st. podílel na službách vykonávaných pro jeho zaměstnavatele.
22. Žalovaný má za to, že žalobkyně neunesla své důkazní břemeno o tvrzené spolupráci se společností DI. Z provedeného dokazování nevyplývá, že by uvedená společnost žalobkyni skutečně poskytla nějaké služby spojené se zajišťováním pracovníků. Žalobkyně sice předložením odpovídajících dokladů unesla své primární důkazní břemeno, správci daně však vznikly pochybnosti o faktickém přijetí deklarovaných plnění. Daňové doklady odkazují na smlouvu, kterou žalobkyně nepředložila, resp. žalobkyně sama uvedla, že písemnou smlouvu se společností DI neuzavřela. Odkazují-li daňové doklady na smlouvu, která neexistuje, jsou nevěrohodné. K tvrzenému obsahu deklarovaných služeb žalobkyně nepředložila žádné důkazní prostředky. Pokud jde o osoby, které podle daňových dokladů měly práce provádět, z výsledku pana L. F. vyplynulo, že se jedná o tzv. bílého koně. Nejen, že deklarované služby nevykonával, ale z jeho výsledku vyplynuly pochybnosti, zda vůbec společnost DI vykonával nějakou ekonomickou činnost. Rovněž svědecký výpověď pana P. st. vyvrací, že by tento svědek za společnost DI pro žalobkyni konal deklarované služby. Dále pan P. Š., který je uveden na daňových dokladech, vypověděl, že společnost DI nezná, nepracoval pro ni. Na daňových dokladech je tak v rozporu se skutečností uvedeno, že služby pro žalobkyni konaly osoby, které to popřely.
23. Existenci deklarovaného plnění neprokázal žádný z důkazních prostředků, který žalobkyně předložila k výzvě správce daně. Poskytnutí služeb společností DI nedokládá smlouva, kterou žalobkyně dne 1. 4. 2019 uzavřela se společností ElDopa trans s. r. o., stejně jako e-mailová komunikace mezi žalobkyní a uvedenou společností. Poskytování deklarovaných služeb vyvracejí výsledky žalobkyniných odběratelů, kteří spolupracovali se žalobkyní, společnost DI neznali. Sdělení žalobkyniny jednatelky nemají oporu v důkazech.
24. Důvodný podle žalovaného není poukaz, že žalobkyně se společností DI spolupracovala již od 1. 1. 2021 a rovněž ve zdaňovacích obdobích následujících po zdaňovacích obdobích

kontrolovaných. Předmětem daňové kontroly byla předmětná zdaňovací období, ve vztahu k nimž nebyl nárok na odpočet daně prokázán.

Posouzení věci soudem

25. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal na základě skutkového a právního stavu v době jeho vydání, v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti.
26. Při jednání dne 21. 5. 2026 žalobkyně i žalovaný setrvali na dosud uplatněné argumentaci. Žalobkyně zopakovala argumentaci uvedenou v žalobě. Pokud jde o návrhy na provedení dokazování, listiny, které žalobkyně označila jako důkazy, jsou součástí správního (daňového) spisu, kterým se dokazování neprovádí. Pokud jde o „*smlouvu o poskytování služeb*“, žalobkyně při jednání specifikovala, že je jí míněna smlouva o poskytování služeb, kterou dne 1. 4. 2019 uzavřela se společností ElDopa trans s. r. o. Tato smlouva, včetně její přílohy č. 1, je (rovněž) součástí správního (daňového) spisu. Soud jí tak dokazování neprováděl.
27. Žaloba není důvodná.
28. Soud úvodem připomíná, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na dispoziční zásadě (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), podle níž krajský (městský) soud přezkoumává výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Je tedy na žalobci, aby předestřel konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Obsah a kvalita žaloby tak v zásadě předurčuje i obsah a rozsah soudního přezkumu. Krajský soud není povinen (ani oprávněn) za žalobce domýšlet a dotvářet žalobní námitky či různé důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí z vlastní iniciativy. Je proto naprosto odpovídající, pokud krajský soud námitky uplatněné v obecnější rovině (v rovině pouhého obecného tvrzení) vypořádá rovněž ve stejné míře obecnosti (obdobně rozsudky NSS z 25. 6. 2024, čj. 4 As 334/2023-62, bod 17; z 2. 3. 2023, č. j. 6 Afs 353/2021-44, bod 9).
29. Současně, žalobní body mají primárně směřovat proti napadenému rozhodnutí (tj. rozhodnutí o odvolání) a jeho důvodům. Pokud odvolací orgán uplatněné námitky dostatečně vypořádá a žalobce je v žalobě pouze zopakuje, aniž by na důvody rozhodnutí o odvolání reagoval, podstatně tím snižuje své šance na úspěch, neboť soud za něj nemůže domýšlet další argumenty. Je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou (rozsudek NSS z 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, 1350/2007 Sb. NSS.).
30. Žalobkyně žalobu koncipovala tím způsobem, že do ní nejprve překopírovala celé znění jejích odvolání proti jednotlivým dodatečným platebním výměrům. Učinila tak pouze s minimálními úpravami – kupř. tak, že slova „*zaplacené DPH*“ nahradila slovy „*zaplacenou DPH*“, slova „*předmětný měsíc*“ nahradila slovy „*předmětné měsíce*“, úsloví správce daně

„neměl a nemá žádné zákonné prostředky“ upravila na „neměl a nemá žádné zákonné prostředky a oprávnění“, spojení „jak hovoří zákon.“ upravila na „jak hovoří zákon !!!“.

31. Do takřka doslovně převzatého textu odvolání (toliko) doplnila poukaz na obsah výsledku pana J. K., dále doplnila sdělení, že si počínala poctivě a v souladu se zákonem, proč se vystavila perzekučnímu jednání správce daně, a dále sdělení, že si pracovní agentury nemohou fakturovat za převod pracovníků mezi sebou navzájem, a tudíž se žalobkyně obracela na jiné osoby, konkrétně společnost DI.
32. Pokud jde o doslovně zopakované odvolání (tedy text žaloby počínající slovy „Pro DS je místně příslušný SD“ a končící poukazem na závěry kontrol inspektorátu práce), soud ověřil, že se žalovaný s veškerými odvolacími námitkami zabýval (ostatně žalobkyně ani netvrdí, že by se tak nestalo). Přezkoumatelným a přehledným způsobem vysvětlil, proč jim nepřisvědčil. K odvolacím námitkám, které žalobkyně toliko překopírovala do žaloby, se tak soud může omezit pouze na konstatování, že se ztotožňuje se závěry žalovaného (a rovněž se závěry správce daně uvedenými ve zprávě o daňové kontrole, na které závěry žalovaného navazují). Bylo by bezúčelné, aby je při chybějící polemice jinými či týmiž slovy opakoval.
33. Pokud jde o text o činnosti tzv. bossů, doplněný do textu překopírovaných odvolání, ten jakkoli je vytučněn a psán větším písmem než zbytek žaloby, a jeví se tak čtenáři žaloby na první pohled jako klíčová pasáž, ve skutečnosti žádnou žalobní argumentaci neobsahuje.
34. Soud dále poznamenává, že pokud jde o důvod, proč daňové orgány žalobkyni uplatněný nárok na odpočet DPH nepřiznaly, není pravda, že by daňové orgány na žalobkyni nahlížely jako na „podvodníka“. Nárok na odpočet DPH jí nepřiznaly z důvodu nesplnění hmotněprávních podmínek pro jeho přiznání podle § 72 a § 73 zákona o DPH, nikoliv pro závěr, že by se účastnila podvodu na DPH.
35. Základní hmotněprávní podmínkou pro uznání nároku na odpočet daně je *faktické uskutečnění příslušného zdanitelného plnění* (a současně musí být toto plnění poskytnuto osobou, která má postavení osoby povinné k dani a daňový subjekt je musí využít v rámci své ekonomické činnosti).
36. Žalobkyně tvrdí, že bez jakýchkoliv pochybností prokázala nárok na odpočet DPH. Na podporu tohoto tvrzení však předkládá jen minimální argumentaci, již by se soud mohl zabývat. S tou argumentací, která je uplatněna, se již vypořádaly daňové orgány a žalobkyně s jejich závěry věcně příliš nepolemizuje. Setrvává u opakování argumentace již uplatněné před daňovými orgány.
37. Nárok na odpočet DPH nemá základ ve formálním daňovém dokladu, ale v existenci zdanitelného plnění. Pokud jde o důkazní břemeno, to je mezi daňovým subjektem a správcem daně rozvrženo tak, že správce daně je povinen dokazovat skutečnosti, které jsou uvedeny v § 92 odst. 5 daňového řádu. Ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu je to správce daně, který má povinnost prokázat skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem. Pokud správce daně zjistí v podkladech předložených daňovým subjektem nesrovnalost, respektive okolnost zpochybňující údaje uvedené v těchto podkladech, je to poté ve smyslu ustanovení § 92 odst. 3 daňového řádu daňový subjekt, kdo je povinen prokázat svá tvrzení uvedená v daňovém přiznání a za tímto účelem předložit, případně navrhnout relevantní důkazní prostředky.

Pokud tyto důkazy spolehlivě prokazují tvrzení daňového subjektu, tíží důkazní břemeno správce daně. V opačném případě platí, že daňový subjekt důkazní břemeno neunesl a správce daně tak může rozhodnout v jeho neprospěch.

38. Ve smyslu § 73 odst. 1 zákona o DPH je daňový subjekt povinen pro účely uplatnění nároku na odpočet DPH předložit daňový doklad. Formálně bezvadný daňový doklad však nezakládá nárok na odpočet, neboť tento nárok se odvíjí od existence zdanitelného plnění uvedeného v daňovém dokladu. V případě pochybností je daňový subjekt povinen prokázat soulad mezi formálním stavem uvedeným na daňovém dokladu a stavem faktickým, a to bez rozumných pochybností. To se žalobkyni nepodařilo.
39. Žalobkyně správci daně předložila trojici daňových dokladů (faktur), podle nichž měla v červenci, srpnu a září 2022 přijmout na základě smlouvy o poskytování služeb ze dne 1. 1. 2021 (na fakturách nespecifikované) služby od společnosti DI. Na každé z faktur jsou jmenovitě uvedeni lidé, kteří měli provést „výkon“ a to včetně množství jimi odpracovaných hodin. Předložením daňových dokladů žalobkyně splnila formální podmínku pro přiznání nároku na odpočet DPH. Správce daně však na základě konkrétních zjištění (která mají oporu v podkladech, jež tvoří správní spis) zpochybnil, že by předloženým formálním dokladům korespondovalo i faktické uskutečnění deklarovaných plnění.
40. Správce daně konkrétně poukázal na tyto okolnosti, které jej vedly k pochybnostem, zda společnost DI žalobkyni v dotčených měsících poskytla deklarované služby:
 - žalobkyně nepředložila *smlouvu o poskytování služeb ze dne 1. 1. 2021*, ani *přílohu 1. specifikace služeb*, které jsou uvedeny na vystavených fakturách, ve spojení s okolností, že na fakturách nejsou deklarované služby nikterak specifikovány, není tak zřejmé, o jaké služby by se mělo jednat, kdy a kde byly poskytnuty,
 - obecné a nekonkrétní vyjádření žalobkyně, jaké zaměstnance (identifikace osob) měla společnost DI žalobkyni dodat v měsících červenec až září 2022 a jakým konkrétním uživatelům byli takoví zaměstnanci poskytnuti,
 - zjištění, že pan L. F., který ve společnosti DI zastával pozici člena správní rady, a který měl podle vystavených faktur pro žalobkyni v měsíci srpnu 2022 vykonat práci v rozsahu 190 hodin a v měsíci září 2022 v rozsahu 140 hodin, je tzv. bílý kůň, který sám pro žalobkyni žádnou práci nekonal, ve společnosti DI jen podepisoval papíry a vybíral peníze z účtu, netuší, zda měla společnost DI v rozhodných měsících nějaké zaměstnance, neví, kdo měl přístup do datové schránky společnosti DI (on jej neměl), neví, kdo měl přístupová oprávnění k bankovním účtům společnosti DI, on pouze vybíral peníze z bankomatu s panem B., neví nic o obchodní činnosti společnosti DI, neví nic o spolupráci společnosti DI se žalobkyní, nikoho ze strany žalobkyně nezná, nikdy s nikým od žalobkyně nejednal, neví, co bylo předmětem vystavených faktur,
 - zjištění, že pan S. P. st., který měl podle vystavených faktur pro žalobkyni za společnost DI v měsíci červenci 2022 vykonat práci v rozsahu 140 hodin a v měsíci srpnu 2022 v rozsahu 190 hodin, ve společnosti DI nikdy nepůsobil, v měsících červenci a srpnu 2022 byl v pracovní neschopnosti (v červenci dokonce v nemocnici),
 - zjištění, že pan P. Š., který měl podle vystavených faktur pro žalobkyni za společnost DI v měsíci září 2022 vykonat práci v rozsahu 140 hodin, společnost DI ani nezná, nikdy v ní nepůsobil.

41. Uvedené okolnosti (neexistující smluvní dokumentace, neurčitost charakteru deklarovaných služeb, tzv. bílý kuň v pozici statutárního orgánu společnosti DI, nepravdivé informace na daňových dokladech, že služby pro žalobkyni vykonaly osoby, které poskytnutí jakýchkoliv služeb pro ni výslovně popřely) jsou ve svém souhrnu zajisté s to zpochybnit, že společnosti DI žalobkyni dodala deklarované služby.
42. Žalovaný pak k uvedeným okolnostem doplnil poukaz na to, že žalobkyně deklarované služby zčásti hradila v hotovosti (a to právě v takové výši, aby rozdělení plateb na část hotovostní a bezhotovostní vyhovělo zákonným limitům na hotovostní platby), aniž by bylo zřejmé, komu za společnost DI a kde takovou hotovost předávala, a to situace, kdy žalobkyně tvrdila, že za společnost DI jednala pouze s panem P. st., který jakékoliv jednání za uvedenou společnost popřel.
43. Již z uvedeného je patrné, že není pravda, že by se daňové orgány stran fakticity deklarovaného plnění zabývaly pouze trojicí vystavených faktur. Ostatně z nich z podstaty věci fakticitu plnění zjistit nelze. Správce daně na základě shromážděných a provedených důkazů, včetně výsledků řady svědků, učinil konkrétní výše rekapitulovaná zjištění, proč existují pochybnosti o faktické existenci deklarovaných plnění. Za takové situace, pokud jde o rozložení důkazního břemene, bylo na žalobkyni, aby navrhla, resp. předložila důkazní prostředky, jiné než formální daňové doklady, kterými vzniklé pochybnosti rozptýlí. To se žalobkyni jí navrženými, resp. předloženými důkazy nepodařilo. V žalobě na vícero místech opakuje, že důkazní břemeno unesla, že nárok na odpočet prokázala, resp. že je provedení deklarovaných služeb nezpochybnitelné. Na tato tvrzení však nenavazuje odpovídající polemika s opačným (řádně odůvodněným) závěrem daňových orgánů.
44. Soud neshledává, že by daňové orgány postupovaly v jakémkoliv ohledu perzekučně. Prověřování, zda daňové subjekty splnily zákonné podmínky pro přiznání uplatněných nároků na odpočty DPH, je součástí kompetencí správce daně. Soud neshledal nic, čím by daňové orgány ze své role vybočily tak, aby to zakládalo jakékoliv domněnky o postupu v jakémkoliv ohledu nepřiměřeném, excesivním, natož perzekučním. Samotnou skutečnost, že daňové orgány v souladu se svým zákonným oprávněním u žalobkyně provedly daňovou kontrolu a ověřovaly, zda splňuje zákonné podmínky pro přiznání nárokovaných odpočtů na DPH, za perzekuční považovat nelze.
45. Soud rovněž neshledává, že by daňové orgány vyžadovaly údaje, které by odporovaly „všem“ zásadám daňového řízení. Kromě toho, že žalobkyně ani nenaznačuje, jaké konkrétní zásady daňového řízení měly být porušeny, z napadeného rozhodnutí a zprávy o daňové kontrole se podává, že daňové orgány „toliko“ po žalobkyni požadovaly, aby doložila faktické uskutečnění deklarovaných přijatých plnění. Takový postup sám o sobě je plně zákonný.
46. K poukazu, že měl-li by správce daně pochybnosti o daňových přiznáních k DPH v roce 2022 či 2023, zahájil by daňovou kontrolu v dané době, nikoliv až poté, co se mu nepodařilo vypomoci DPH u společnosti DI a poukazu, že pokud by nebylo trestního stíhání pana P. st. v souvislosti se společností DI, pak by nebylo daňové kontroly u žalobkyně, může soud toliko zopakovat argumentaci žalovaného, že správce daně je oprávněn zahájit daňovou kontrolu kdykoliv v průběhu prekluzivní lhůty pro stanovení daně. Žalobkyně ani nerozporuje, že se tak v nynější věci stalo. Na zákonnost zahájení daňové kontroly pak nemá vliv, jaké poznatky správce daně k jejímu zahájení vedly. Správce daně totiž může zahájit daňovou kontrolu i tehdy, nemá-li žádné pochybnosti a zamýšlí pouze namátkově prověřit informace uvedené v daňových tvrzeních (viz např. rozsudek ze dne 10. 9. 2014, č. j. 1 Afs

107/2014 - 26, č. 3175/2015 Sb. NSS, srov. také stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 8. 11. 2011, sp. zn. Pl. ÚS-st. 33/11, č. 368/2011 Sb., či z pozdější doby kupř. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2023, č. j. 2 Afs 123/2023-37).

47. Důvodný není poukaz, že nebylo žalobkyninou povinností zkoumat, kdo konkrétně se na činnosti společnosti DI podílel a jakou měrou. Na všech vystavených fakturách jsou uvedeni jmenovitě konkrétní lidé, kteří měli provést (na fakturách nespecifikovanou) práci, a to včetně konkrétní časové dotace, připadající na každého jednotlivého jmenovaného člověka. Správce daně zjistil, že pan L. F., který měl podle faktur konat práci v srpnu a září 2022, ve skutečnosti žádnou práci pro žalobkyni nekonal (ve společnosti DI byl tzv. bílým koněm). Dále správce daně zjistil, že žádnou práci za společnost DI pro žalobkyni (navzdory údajům uvedeným na fakturách) nekonal ani pan S. P. st. Pan P. Š., který měl podle faktury za společnost DI pro žalobkyni vykonat v září 2022 práci v rozsahu 140 hodin, jakožto svědek vypověděl, že v září 2022 pracoval porůznu načerno jako zedník. Společnost DI nezná. O společnosti Wakena Invest (tedy o žalobkyni) slyšel při výsledku poprvé. Relevantní není, zda žalobkyně měla či neměla zkoumat, kdo konkrétně (který člověk) za deklarovaného dodavatele koná fakturovanou práci. Rozhodné je, že správce daně uvedenými zjištěními zpochybnil, že formálním dokladům (fakturám), resp. údajům na nich uvedeným, odpovídá faktické uskutečnění plnění tak, jak je deklarováno. Pro nárok na odpočet daně je přitom nezbytné prokázat nejen předmět, ale i rozsah konkrétních uskutečněných plnění. To se žalobkyni, poté, co správce daně na základě provedených svědeckých výsledků zpochybnil přijetí deklarovaných plnění v podobě podle daňových dokladů, nepodařilo.
48. Soud nesdílí námitku, že by žalovaný „spekuloval“ pokud jde o jeho vyjádření stran žalobkyniných úhrad za deklarované služby v hotovosti. Žalovaný reagoval na odvolací námitku žalobkyně, že deklarované služby vyfakturovala a že vystavené faktury byly řádně uhrazeny. Žalovaný k tomu sdělil, že skutečnost, že žalobkyně deklarovaná plnění vykazala v daňových přiznání a uhradila je, ještě samo o sobě neprokazuje *faktické* uskutečnění tvrzených plnění. Úhrada totiž může být provedena i v případech, kdy k plnění ve skutečnosti nedošlo – například na základě omylu, formálního vztahu, nebo za účelem vytvoření zdání reálného obchodního vztahu. K doplnění této argumentace žalovaný poukázal, že žalobkyně prováděla úhrady z části bezhotovostně, z části v hotovosti, přičemž platby byly rozděleny způsobem, z něhož je evidentní že tak bylo činěno tak, aby byl dodržen limit pro hotovostní platbu podle § 4 odst. 1 zákona č. 254/2004 Sb., o omezení plateb v hotovosti. Navíc není zřejmé, komu měla být hotovost za společnost DI předávána, jelikož žalobkyně tvrdila, že jednala pouze s panem P. st., který to popřel, a jediný statutární orgán společnosti byl tzv. bílým koněm. Žalovaný touto argumentací nikterak nerozporoval, že hotovostní úhrady vyhověly zákonným limitům. Nekladl k tíži žalobkyně samotné hotovostní platby. Nýbrž poukázal, že i způsob rozdělení úhrad na hotovostní a bezhotovostní ve spojení se skutečností, že není vůbec zřejmé, komu (ve společnosti DI) žalobkyně hotovostní platby předávala, vyvolává pochybnosti o faktickém uskutečnění deklarovaných plnění.
49. Žalobkyně se dovolává výsledku svědka J. K., který v dotčeném období vykonával funkci vedoucího technické přípravy výroby společnosti Boltjas International spol. s r. o., tedy jedné ze společností, do níž žalobkyně dodávala agenturní pracovníky. Poukazuje, že pan K. vypověděl, že se asi dvakrát osobně setkal s panem P. st. a jednali spolu o žalobkyni. Namítá, že výpověď pana K. znevěrohodňuje a eliminuje výpověď pana P. st. V jakém konkrétním ohledu, pokud jde tvrzená zdanitelná plnění, by měla výpověď svědka K. vyvracet výpověď

svědka P. st., však nevysvětluje. Pan P. st. je jednou z osob uvedených na daňových dokladech, které měly pro žalobkyni za společnost DI poskytovat deklarované služby.

50. Soud neshledal, že by (pokud jde o zjištění daňových orgánů zpochybňující, že by pan P. st. pro žalobkyni za společnost DI v červenci až září 2022 konal jakoukoliv práci) byly výpovědi pana P. st. a pana K. v rozporu. Výslech svědka K. nepotvrzuje existenci tvrzených zdanitelných plnění v červenci až září 2022. Pan K. vypověděl, že v roce 2022 se žalobkyní nic neřešil (protože mu to nenáleželo). Jména S. P. st. a S. P. ml. mu něco říkají, ale „*je to historie, asi je to rok 2019, 2020*“, kdy byl pan P. st. za žalobkyni asi dvakrát domlouvati práci. V období červenec až srpen 2022 svědek s panem P. st. žádné pracovní záležitosti stran pracovníků žalobkyně neřešil a nemyslí si, že by je s ním řešil kdokoliv ze společnosti Boltjas International spol. s r. o. Z výpovědi svědka K. nevyplynulo, že by pan P. st. za společnost DI pro žalobkyni v dotčených obdobích konal jakoukoliv práci. Samotná skutečnost, že pan K. zná jméno pana P. st. a asi dvakrát se s ním v předchozích letech setkal, nikterak nevypovídá o tom, že by pan P. st. v souladu s předloženými fakturami konal práci za společnost DI, resp. že by společnost DI poskytla žalobkyni deklarované služby. Svědek P. st. vypověděl, že byl v období července a srpna 2022 v pracovní neschopnosti. V této době nepracoval. V červenci byl v nemocnici, v srpnu a v září v domácím ošetřování. Společnost DI zná, jeho syn byl jednatelem společnosti, která v uvedené společnosti vlastnila 100 % obchodního podílu. Popřel však, že on sám by kdy pro společnost DI vykonával jakoukoliv práci. Tento obsah jeho výsledku obsah svědecké výpovědi pana K. v žádném ohledu nevyvrací.
51. Žalobkyně se dále vyjadřuje ke smlouvě o poskytování služeb ze dne 1. 1. 2021 (kterou v textu žaloby označuje jako „*smlouvu o spolupráci*“). Opakuje (toliko) argumenty, s nimiž se již vypořádal správce daně ve zprávě o daňové kontrole. V obecné rovině lze se žalobkyní souhlasit, že (žádný) zákon nestanoví, že by příslušný typ spolupráce vyžadoval uzavření smlouvy v písemné formě. Nic takového však daňové orgány ani netvrdí. Jak již žalobkyni vysvětlil ve zprávě o daňové kontrole správce daně, dotčený typ smlouvy vskutku ústní být může, je to však postup rizikový. Daňový subjekt se jím vystavuje riziku, že nebude schopen prokázat skutečný obsah obchodního vztahu a vyvolá pochybnosti o fakticitě plnění (jak se ostatně žalobkyni v nynější věci děje). Jak uvedl správce daně, „*Bez jasně definovaných podmínek (např. rozsah služeb, cena, termíny) a doložky ohledně odpovědnosti a důvěrnosti může docházet ke vzniku zbytečných problémů v dodavatelsko-odběratelských vztazích, jak je známo i z judikatury: „(...) písemná forma smlouvy má zejména důležitý důkazní význam, a to jak pro případné občanskoprávní spory mezi obchodními partnery, tak i pro daňové řízení, např. při prokazování zdanitelného plnění.“ odst. 65 rozs. NSS ze dne 24. 11. 2022, č. j. 7 AfS 305/2020-87, ve věci STARCOM INTERNATIONAL.*“
52. Nelze pominout že žalobkynina jednatelka, paní D., správci daně k dotazu, zda existuje smlouva o poskytování služeb ze dne 1. 1. 2021, včetně přílohy č. 1, na kterou společnost DI odkazuje v dotčených fakturách, odpověděla, „*Ne, existuje pouze námi předložená ze dne 1. 4. 2019*“.
53. Ve stanovisku k výsledkům kontrolního zjištění, a obdobně nyní v žalobě, žalobkyně uvádí, že společnost DI v podstatě „*obsahově*“, „*ústní formou*“, vstoupila do smlouvy uzavřené se společností ElDopa trans s. r. o., resp. že se jednalo o obchodní vztah s jiným subjektem za zcela totožných podmínek.

54. Bez ohledu na absenci zákonného požadavku na písemnou formu smlouvy si žalobkyně musela být vědoma rizik planoucích z neexistence formalizovanějšího obchodního vztahu. Soud sdílí náhled daňových orgánů, že se vystavené daňové doklady nejeví (pokud jde o faktické uskutečnění plnění) jako věrohodné, je-li na nich za této situace uvedeno „*Fakturujeme Vám služby dle Smlouvy o poskytování služeb ze dne 1. 1. 2021 příloha 1. [...]*“. Ostatně žalobkyně se již nikterak nevyjadřuje k tomu, zda i odkazovaná „*příloha 1*“ má ústní formu, což je spíše obtížně představitelné.
55. Daňové orgány existenci deklarovaných plnění, resp. deklarovaného obchodního vztahu se společností DI jako takového, konkrétními důkazy zpochybnily. Jediným, kdo (bez opory v důkazních prostředcích) tvrdí, že se deklarovaná plnění uskutečnila, je žalobkyně.
56. V tomto ohledu neobstojí námitka, že „*dodání*“ zahraniční pracovníci existovali, žalobkyně je zaměstnala, umístila ke svým odběratelům, kde vykonávali práci. Žalobkyně totiž neunesla své důkazní břemeno právě, pokud jde o její tvrzení, že jí měla společnost DI poskytovat služby spočívající mj. v onom dodání zahraničních pracovníků (resp. že jí měla společnost DI poskytovat jakékoliv služby).
57. Soud neshledává nic „*nestandardního*“ na obsahu odst. 47 napadeného rozhodnutí, v němž žalovaný uvedl, že „*správce daně ani odvolací orgán v žádném případě nekladou odvolateli za vinu to, že se pan P. st. účastnil trestné činnosti. Na tu správce daně ani žádným způsobem nepoukazuje, toto dovozuje pouze odvolatel. Odvolateli nebyl nárok na odpočet z plnění přijatých od společnosti DI uznán pouze proto, že neunesl své důkazní břemeno a neprokázal fakticitu předmětných plnění. Nikoliv proto, že v předchozích zdaňovacích obdobích spolupracoval s osobou, která byla později trestně stíhaná*“. Žalobkyně ani nenaznačuje, co je na podstatě citovaného sdělení nestandardního, soud se tudíž toliko v obecné rovině omezuje na konstatování, že na něm nic nestandardního nespátruje.
58. Důvodem zakládajícím nezákonnost napadeného rozhodnutí, resp. dodatečných platebních výměrů, není ani argumentace, že žalobkyně do konce roku 2020 fakturovala shodným způsobem společností ElDopa trans s. r. o., resp. že shodným způsobem fakturovala společností DI před červencem 2022 a po září 2022. Není pravda, že by žalobkyně ve vztahu k jiným zdaňovacím obdobím důkazní břemeno unesla, zatímco ve vztahu k měsícům červenec až září 2022 jej neunesla. Jiná zdaňovací období než červenec až září 2022 totiž předmětem daňové kontroly, z níž vzešly nynější dodatečné platební výměry, resp. rozhodnutí žalovaného, vůbec nejsou (jak ostatně sama žalobkyně uvádí). Je na úvaze správce daně, jakým směrem daňovou kontrolu zaměří a v jakém rozsahu. Nedůvodný je tak rovněž žalobkynin poukaz, že správce daně neprezentoval, proč se zaměřil právě na příslušná tři zdaňovací období.

Závěr a náklady řízení

59. Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
60. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něž soud přiznává náhradu nákladů řízení dle zásady úspěchu ve věci. Žalobkyně ve věci úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 21. května 2026

JUDr. Ladislav Hejtmánek
předseda senátu